

αμέσως με διορισμούς ἐπέστραψεν ποικίλους
νὰ ἐξικουνομήσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.

Μὲ τούτους συνεδέθημεν καὶ ἐκείνους ἐκτυπήσαμεν,
τὰς Ἰαλλικὰς ἀποστολάς κακῶς ἐξικουμήσαμεν,
σπαθατοῦς δὲ καὶ δικαστὰς πολλοὺς ἐπρόδίδαξάμεν
καὶ τεκχερωθήσασιν πρὸς δανειστὰς ἐμβάσαμεν.

Ἐμμερῖμοι ἐστρώσαμεν Λουκουλαίων τραπέζι
καὶ δὴ ἐμερμήνησαμεν καὶ περὶ Δαιμόζῃ
ν' ἀνταμιφθεῖν οἱ κόποι του ὑπὲρ Ἰσοζυγίου
καὶ μετὰ τὴν παραιτήσιν του τέως Ἰπουργεῖου.

Κι' ἀκόμη ἂν δὲν ἔπερτε ἄλλου ὁ λουκουμαξ
βεβίαιος θὰ ἐβλέπατε καὶ ἄλλα μεγαλῆτερα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος θῆλεγε πῶς ἔμπορτὰ σ' ἔμαξ
κι' αὐτὸ του Πιτ τὸ καύκαλο ἦτο γεμάτο πίτερα.

Ἄλλ' ὅμως οἱ Τρικουπιτοὶ μὲ πεινὰ ἀπαισίαν
τὰ λυσσὰκὰ των ἔραγαν νὰ πάρουν Ἐξουσίαν,
ἀλλῶς θὰ ἰδεῖγαμεν ὅτ' ἡ φιλῆν μας πατριῶδα
ὅτι του Πιτ ἡ κεφαλὴ ἰγίνα πιτυρίδα.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀρχίζει τὸ μαρτύριον,
ἐντὸς μικροῦ θὰ πῶμεν τὸ φοβερὸν ποτήριον,
ἐντὸς μικροῦ ὅτ' ὀσπῆτι του ὁ Πιτ θὰ ἰσχύσῃ,
ἐντὸς μικροῦ ὁ νέος Πιτ τὴν πῖτα του θὰ χάσῃ.

Οὐχ ἦτον ἂν προσωρινὸ Πρωθυπουργὸν λεγώμεθα
ποτὶ δὲν θὰ ἐξαθάσαμεν τὸ παρελθὸν τετραμήτιον,
καὶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις του ἀσπλάγγχως θὰ φλεγώμεθα
καθὼς καὶ οἱ παῖδες οἱ ἐπτά ὅτ' ἡν φλεγόμεν ἡν κάμινον.

Ὅθεν θαυρακίζομενος μ' ὑπομῖνον γενναίαν
περίλυπος καὶ κατηρῆς τὴν ἐναρπῆν κινῆτω,
ἐλπίζων δὲ εἰς πρόσκλησιν του Βασιλέως νῆαν
σὰς προσκαλῶ νὰ κρῆζομεν του Βασιλέως ζήτη.

Φ.— Ζήτη καὶ ὁ Πιτ, μωρὲ παιδιά, μετὰ τῆς Βασιλείας...
γιὰ ὅς πὼς μοιάζει. Περικλῆ, μ' ἐκείνον τῆς Ἀγγλίας...
θαρρεῖς ἀπὸνα καὶ οἱ δὲ πὼς ἔγρηκας καλοῦσι...

Π.— Ἀναχωροῦν οἱ Βουλευταὶ κατόπιν του Τρικουπῆ...
Φ.— Γιὰ ὅσως μου τὸ κιάλι σου νὰ τοὺς ἀποθιμάσω...
πὼς ἤθελα κατ' ὄνομα νὰ σοὺ τοὺς ὀνομάσω
ὡς ἡ Ἐλένη ἄλλοτε, κακῆ τῆς Σπάρτης γέννα,
τοὺς μαχητὰς ὅτ' ἦν Πριαμον ὀνόμαξ ἕνακ ἕνα.

Ἄλλ' ἂν ἀρχίζω, Περικλῆ, θὰ μοὺ φωνάζῃς στάσου
καὶ ἄργηρα θὰ χρειασθῇς μπαμπάκι γιὰ ταῦτ' αὐτο.

Π.— Φασκίλωσε τὴν σύζυγον του πάλαι Μενελάου
καὶ ἔλασε ζήτη καὶ φωναῖς ὑπὲρ του Χερυλάου.

Φ.— Αὐτὸς ὅτ' ἡν ἀποθίσειν εἰσίμοις σχεδόν,
αὐτὸς, μωρὲ, κατήνησε σὰν Βούδας τῶν Ἰνδῶν,
κι' ἴσως ἴδῃς πρὸς χάριν του παγοδαίς νὰ γενοῦν
κι' ὅσοι πιστοὶ νὰ ἐρχονται καὶ νὰ τὸν προσκυνῶν.

Θέλεις Ἐθνάρχη;... ἔχομε καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
Θέλεις Μπόλι καὶ Ἄδουμ Σμιθ;... σὺρ' ὅτ' ἦν Καραπάνω...
Θέλεις τὸν Μόλτεκ;... νὰ! ἔμπορτὰ ὁ κάθε σπιρουνάτος...
Θέλεις τὸν Πιτ;... τὸν ἔχομε... Θέλεις τὸν Βούδα;... νάτος.
Ζήτη ὁ Τρικουπῆς φωνάζει μὲ ὄλους καὶ μ' ἰμίνα...

Π.— Δὲν ἐβόγαλα τὸν σέρικο μου ποτὲ μου ὅτ' ἀξάμεθα,
μὴδὲ συντάσσομαι καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἰσχυροτέρους,
μὲ τὸν Ἐθνάρχου θὰ ταχθῶ μὲ τοὺς δίκαις Ἡμετέρους,
τὸν Γιωργαντὰ, τὸν Βαζβουλή, τὸν Πιτράλη, τὸν Σάκη.
Φ.— Κι' ἐγὼ πηγαῖνο του Σερῖφ νὰ κλιφῶ τὸ ρεσάκι.

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πολίμης ὁ γλυκίμολος, ποὺ στάζει πάντα μίλι,
τῶν Ἐρεπίων ἐκδοσὺν ταχίαν ἀναγγίλλι,
λυρικῆς τῆς συλλογῆς ἐν ὀστροῦ συλλήθεισας
καὶ εἰς τὸν Φιλαδέλφειον ἀγῶνα βραβεύσειας.
Κι' ὅσοι δὲν θῆλ' ἡ ποιητὴς ἐρίποιον νὰ μείνῃ
ἀμέσως ὅτ' Ἐρεπίαν συνερητῆς ἄς γίνῃ.

Ἐγῆκαν τὰ Σκαριόματα τὰ Διγοντακὰ,
Φιλαδέλφειος συγγραφεὶς κατὰμτος εἰκότων,
ἔπου ὡς πανοράματα περνοῦν μαγνιτικὰ
μοστρωμένους καλλοῖαι τῆς γῆς τῶν Φαραῶνων.
Καὶ τοῦτο τὸ ἐρμήθμον εὐρίσκεται βιβλίον
εἰς τοῦ Κασοῦν καὶ τοῦ Μπὲ τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Τοῦ Κλάδη καὶ Τσαβάρη ἐνεδοχείον πρώτης
ὅτ' ὀλίγων τὸ νέον, ὅτ' ὀλίγων τὸ σπῆτι,
ἐκατ' ἑκατῶν γεμάτων κατὰναι θαυμάσις,
ὁ δὲ λαὸς -ΡΑΜΜΟΣ- κατ' ὅλα ἔξῃον τὸ κρῆσῆτι.
Ἀκόμη καὶ τὸ πλῆον παρῆνον στομαχί
ἀπὸ τὰ φαγητὰ του παρῆνον δὲν ὄχηρ,
ἀντικρο δὲ ὁ πίνος, ὁ ἀμῆρτος προκαλῶν
καὶ εἰς χῶσῆσαι καὶ πῆδον ταχίαν συνταλῶν

Οἱ ράμπαι Ἀθονόπουλοι ἐφῆραν χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀδύνατα κασιμίρα,
ποὺ κάθε γνώστης του συμποῦ μοναδικὰ τὰ κρῆσι,
ποὺ μῆκῆνας κακομῶσῆσους καὶ βγαίνεις φουγορίν.
Ὅσο γὰρ τὴν κομψότητα κατὰναι οὐκ εἶται
πῶς τοῦτο τὸ ραβῆθιο δὲν ἔχει ἄλλο ταίρ:
τεχνίται ἀπαράμιλλοι ἀμῆρτεροι δροῦ
καὶ γαλαστοὶ σὰς καρτεροῖν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐμοῦ.

Ἀνθοκομία νῆα του Πῆτρου Φιλαδέτου
μετὰ καλλίστου τύπου καὶ χῆρτου ἐξαιρέτου,
γεμάτη δὲ μὲ γνώσεις βοτανικῆς παντοίας,
ὅτ' ὀβλιποπωλεῖον πωλεῖται τῆς Ἐστίας.

Γιὰ πῆνον ἐμβατήριον ὄραϊον ἡ Ἐλαῖ,
τοῦ Μοντεσσάτου ἐμμετῆς, δακίμου μουσικοῦ,
ποὺ εἶναι μόνη δι' αὐτὸν ἡ μουσικὴ δουλειὰ
καὶ ὁ κόποι του ὡς φαίνεται ἐν πᾶσι του κακοῦ.

Ὁ Ράμμος γνωστὸν οὐκ ἴκανο — πὼς ὅτ' ὀσπῆτι μου ἀνέθῃ,
ὅτ' ἡν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδ' οὐραραῖς
μὲ ἐνεδοχείο Σῆδῃ, — ὄρ' ὅτ' ἴδῃς τρεῖς ὅτ' ἴδῃς,

μὲ Χρῆσιον μὲ μὴ μάνθρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μωμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς κωλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσεσίου κονιορτὸς ποῦδῃ.